

ligesaa unyttige ſom f. Eks. Raſtallet. Der er ikke nogen reel Fare ved diſſe Spørgsmaal. Det, der er det farlige og bedrøvelige, ſom ſtal ſke her i Dag, er, at Folketinget eſter alt, hvad der er paſſeret i de ſidſte 10 Aar, ſiden 1885 eller rettere ſiden 1872, nu her opgiver alt, hvad det i en lang Aarrække har holdt paa. Jeg tror nemlig, at det ærede Medlem fra Møen ikke har Ret, naar han alene bærer ſin hiſtoriske Fremſtilling paa Tiden ſiden 1885; jeg tror, at der er mere, der bliver afgjort end de 10 Aar, der ere forløbene ſiden 1885. Vi maa gaa tilbage til den Tid, da Folketingets forſatningsmæssige Krav blev reſt herfra Flertallet i Folketinget, nemlig til 1872, for at finde det Punkt i Hiſtorien, ſom vi udflette i Dag. Jeg tror for øvrigt ogſaa, at det ærede Medlem fra Møen kunde have en vis egen Interesſe af, at gaa noget længere tilbage. Han kunde, naar der er Tale om Forligsbeſtræbelſerne, gaa noget længere tilbage i Tiden, end han har gjort i Dag. Det er en bitterlig Sag, ſom i ethvert Fald ældre Politikere kende godt til, at Forligsbeſtræbelſerne havde været drevne ſaa at ſige uafbrudt. De Beſtræbelſer, ſom førte til Forliget i Dag, ere ikke begyndte for 3 Aar ſiden, da det ærede Medlem for Møen, ſaa vidt jeg ved, tog alvorlig fat paa Sagen. De begyndte viſnok ikke allerede i 1885, men i 1886 begyndte de, og det er en offentlig Sag, at de ere forſatte i 1887 og 88. Det kunde for ſaa vidt have ſin Interesſe for det ærede Medlem fra Møen at minde om, at naar han nu ſidder i det, ſom han gør med ſit Forlig, er han ikke ganſke alene ansvarlig derfor; der er mange ærede Medlemmer, han kan tage under Armen og præſentere ſom forligsøgende Elementer. Men det har nu mindre Interesſe. Hvad der har ſtørre Betydning, er, at underſøge, hvor meget af vor parlamentariſte Hiſtorie vi i Dag følge til Jorden, og der er det ſom ſagt min Mening, at det ikke blot er de forløbene 9 Aar fra 1885 og til nu, det kunde maaske endda blive, hvad det er. For hvis de Herrer nu gennemføre Forliget og gennemføre det paa den Maade, ſom underhaanden er aftalt eller omtalt, at de inden ganſke kort Tid ville have Ende paa det nuværende Miniſterium, ſaa antager jeg, at Dommen over de Herrer vil blive noget mildere, end den vil være i Djebliffet. Jeg vil ikke i nogen væſentlig Grad forandre min Dom, jeg mener, at ſaa længe dette Miniſterium ſidder, burde man ikke have indladt ſig paa et Forlig. Forliget burde ſin være ſluttet — om jeg ſaa maa ſige: paa det nuværende Miniſte-

riums Grav; det bør være af Vejen, det er i alt Fald det mindſte Forlangende; og det bør være Betingelſen for overhovedet at give en regelmæssig Finansloov: at Miniſteriet ſalder med det ſamme. Og dette er ikke nogen ny ſtor Fordring; vi kende den fra 1874, da gif man lovalt til Værks, da ſagde man: vi ere ikke fornøjede med det nuværende Miniſterium, og Miniſteriet ſagde, vi ville ikke være i Vejen, hvis Folketing og Landſting kunne blive enige, ſaa gaa vi vor Vej, og de gif. Men nu om Stunder er det ſtørre og finere at blive ſiddende, nu tør man overhovedet ikke tale om, at et Miniſterium ſtal gaa ſin Vej, man er paa Veje til i Danmark at komme ind paa den Betragtning, at et danſt Miniſterium er paa en vis Maade udødeligt. Vi høre de mærkværdigſte Ting derom; vi høre Forſikringer rundt omkring i Salen, paa Trappegangene, i Udvalgsværelſerne, hvor vi gide høre det, at det er ſaa ſikkert ſom, at 2 og 2 er 4, at Miniſteriet vil gaa ſin Vej. Men hvis man vil ſpørge det ærede Medlem fra Møen, eller hvis man vil ſpørge den ærede Krigsminiſter, der ſynes at repræſentere Regeringen i den konſtitutionelle Forhandling — ja, det er ſandt, den ærede Marineminister er jo ogſaa til Stede, og den ærede Indenrigsminiſter er her ogſaa, men det er jo kun ad interim, han er her — jeg vil ikke forbigaa nogen, der har Krav paa Hønnør ſom Repræſentanter for Regeringen — hvis man alſaa vil ſpørge enten Lederen for Flertallet her i Tinget eller en af de Herrer Repræſentanter for Regeringen, om Følgen af det, ſom ſker her i Dag, er et nyt Miniſterium, om Følgen af, at man vedtager denne Finansloov, ſom foreligger her, og Hærloven, ſom følger eſter, og Rigsdagsbeſlutningen, der atter følger derefter, og hvad der nu endvidere kan være aftalt, ſom jeg ikke kender, vil være den, at vi i Løbet af April Måned eller den 1ſte Maj, ſom jo ellers er Skiftedag, ogſaa ſkifte Miniſterium — ſaa antager jeg, at de viſe Mænd ville ryste paa Hovedet og ſige: Tys! det er noget, man ikke taler om! Og det er dog det, alle tale om, Mand og Mand imellem; der er ikke 2 Medlemmer her i Tinget, der ikke have drøftet den Sag indbyrdes, men man maa bare ikke tale offentlig om det. Det er en ret aparte Form for parlamentariſt Udvikling, at man bærer den ſtøre Forligshiſtorie paa en Forudſætning, om hvilken der aldeles ikke maa tales. Man paastaar jo endog, at i det Djeblif, man vil begynde at tale om det, ſaa bliver der intet Miniſterſkifte, men bare man tier ſtille og ikke for-